

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce

SYNOT TIP, a.s., IČ: 26301091
se sídlem Jaktáře 1475, Uherské Hradiště - Mařatice
zastoupen JUDr. Zlatavou Codrovou Davidovou, advokátkou
se sídlem Přívrát 12, Brno

proti

žalovanému

Ministerstvo financí České republiky
se sídlem Letenská 525/15, Praha 1

za účasti osoby zúčastněné
na řízení

Statutární město Brno
se sídlem Cejl 157/50, Brno

o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 23. 1. 2015, č.j. MF-33763/2014/34/2901-RK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku, jímž ministr financí (dále jen „ministr“) rozhodl o rozkladu žalobce proti rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „ministerstvo“ nebo „žalovaný“) ze dne 18. 3. 2014, č.j. MF-60948/4/2013-34, kterým byla zrušena dvě rozhodnutí, jimiž bylo povoleno provozovat loterie a jiné podobné hry dle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o loteriích“). Konkrétně ministerstvo zrušilo:
 - I. rozhodnutí ze dne 2. 4. 2009, č.j. 34/23355/2009, a to v části týkající se provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím centrálního loterního systému INTERAKTIVNÍ LOTERNÍ SYSTÉM, model: INTERAKTIVNÍ LOTERNÍ SYSTÉM, výrobní číslo: 3539 a 16424, na adrese Cejl 50, Brno, a
 - II. rozhodnutí ze dne 17. 5. 2010, č.j. 34/33121/2010, a to v části týkající se provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím centrálního loterního systému INTERAKTIVNÍ LOTERNÍ SYSTÉM, model: INTERAKTIVNÍ LOTERNÍ SYSTÉM, výrobní číslo: 30827, na adrese Cejl 50, Brno (dále jen „loterijní povolení“).
2. Ministr v žalobou napadeném rozhodnutí zčásti vyhověl rozkladu žalobce a zrušil výrok II. rozhodnutí ministerstva ze dne 18. 3. 2014 týkající se loterijního povolení ze dne 17. 5. 2010 a v této části správní řízení zastavil. Ve zbytku rozklad žalobce zamítl a výrok I. rozhodnutí ministerstva ze dne 18. 3. 2014 týkající se loterijního povolení ze dne 2. 4. 2009 potvrdil.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného, replika žalobce, další vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

3. Žalobce v prvním žalobním bodu podané žaloby namítal procesní vady řízení. Ty spatřoval v tom, že žalovaný nereflektoval sdělení osoby zúčastněné na řízení o přípravě nové obecně závazné vyhlášky o regulaci provozu loterií a jiných podobných her tím, že by jako v obdobných správních řízeních prodloužil do doby přijetí nové obecně závazné vyhlášky lhůtu k vyjádření. Z uvedeného postupu dovozoval žalobce nerovný přístup žalovaného k jednotlivým správním řízením a porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“). Žalobce dále nesouhlasil se sdělením žalovaného ze dne 4. 3. 2014, že porušování veřejného pořádku není rozhodné pro dané řízení, tudíž nebyly provedeny navrhované důkazy. Naopak porušování veřejného pořádku bylo klíčové pro vydání obecně závazné vyhlášky osobou zúčastněnou na řízení, a proto musí být v řízení prokázáno. Žalobci není známo, že by na adresách uvedených v loterijních povoleních docházelo k narušování veřejného pořádku nebo že by provoz jeho loterního systému veřejný pořádek jakkoli ohrožoval. K těmto tvrzením žalobce v průběhu správního řízení navrhl provedení důkazů, přesto je žalovaný neopatřil

a neprovedl. Rozhodnutí ministra i ministerstva proto považoval za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

4. Poukázal na to, že § 43 odst. 1 zákona o loteriích je třeba aplikovat spolu s § 96 odst. 1 správního řádu. Řízení o zrušení loterijních povolení bylo možné zahájit pouze do jednoho roku od nabytí právní moci těchto povolení. Jelikož správní řízení bylo zahájeno dne 22. 5. 2013, tedy 4 roky po vydání loterijních povolení, byla překročena roční lhůta pro zahájení přezkumného řízení i pro vydání rozhodnutí. Řízení tak bylo zahájeno v rozporu se zákonem, bylo vedeno nezákonně, tudíž jsou nezákonná i rozhodnutí ministra a ministerstva.
5. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal, že napadené rozhodnutí porušuje ústavní principy, zejména princip právní jistoty, princip ochrany důvěry v právo, princip ochrany nabytých práv, princip legitimního očekávání, a tím i principy právního státu. Žalobce konstatoval, že obecně závazná vyhláška byla vydána na základě § 50 odst. 4 zákona o loteriích, ve znění zákona č. 300/2011 Sb., jehož součástí bylo přechodné ustanovení čl. II odst. 4 (dále jen „přechodné ustanovení“). Z textu důvodové zprávy k přechodnému ustanovení dovozoval, že vláda přihlížela k existujícímu legitimnímu očekávání provozovatelů loterií a přechodné ustanovení navrhla tak, aby respektovalo celou dobu platnosti povolení vydaných před nabytím účinnosti navrhované novely. V této souvislosti žalobce na podporu svých tvrzení poukázal na argumentaci žalovaného v řízení před Ústavním soudem sp. zn. Pl. ÚS 6/13 (Klatovy). Oproti tomu s odůvodněním Ústavního soudu obsaženém ve jmenovaném nálezu nesouhlasil a považoval jej za nezákonné i protiústavní.
6. Žalobce poukázal na princip právní jistoty, princip dobré víry a principy předvídatelnosti práva a postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem. Rozsáhle popsal jejich obsah a odkázal na judikaturu Ústavního soudu, čl. 2 Smlouvy o Evropské unii a judikaturu Soudního dvora Evropské unie. Poukázal i na princip presumpce správnosti správních aktů a princip ochrany práv nabytých v dobré víře. Na základě uvedených principů spoléhal na to, že stát dodrží podmínky loterijních povolení a bude respektovat a chránit práva, která žalobce na základě těchto aktů v dobré víře nabyt. Stát však v daném případě loterijní povolení, konkrétně dobu jejich platnosti, nerespektoval a v rozporu s výše uvedenými základními principy je zrušil.
7. Žalobce zdůraznil své legitimní očekávání, které vzniklo na základě loterijních povolení. Žalobce oprávněně a důvodně předpokládal, že po celou dobu platnosti loterijních povolení bude moci provozovat loterie a jiné podobné hry v nich uvedené, a bude tak oprávněn užívat svůj majetek určený k tomuto provozu za účelem jeho rozmnožení a dosažení zisku. V této souvislosti poukázal na čl. 11 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a Ústavního soudu, dále na čl. 16 a 17 Listiny základních práv Evropské unie zakotvující svobodu podnikání a právo na vlastnictví. Žalobce tvrdil, že do jeho legitimního očekávání, svobody podnikání i práva na vlastnictví zasáhl jednak stát přijetím zákona č. 300/2011 Sb., a rovněž tak Ústavní soud, který zrušil přechodné ustanovení svým nálezem ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13 (Klatovy).
8. Namítal, že správní orgány porušily zásadu proporcionality a postupovaly v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 (Chrastava). Správní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

orgány vycházely pouze z práva obcí na samosprávu, nezohlednily jiné ústavněprávní principy, neposuzovaly opodstatněnost zásahu do práva žalobce na ochranu vlastnického práva a práva podnikat a nehodnotily otázku minimalizace zásahů do práv žalobce. Dále dle žalobce žalovaný aplikoval obecně závaznou vyhlášku na loterijní povolení, která nabyla právní moci dříve, než byla loterijní vyhláška vydána, z čehož dovozoval, že se v dané věci jedná o nepřipustnou retroaktivitu a porušení principu právní jistoty. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné a protiústavní.

9. Ve třetím žalobním bodu žalobce poukázal na to, že Ústavní soud se v nálezech ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 (Chrastava); ze dne 7. 9. 2011, Pl. ÚS 56/10 (Františkovy Lázně); a ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13 (Klatovy) odchýlil od zavedeného výkladu zákona o loteriích, dlouhodobé správní praxe, od své dřívější judikatury (sp. zn. IV. ÚS 167/05, sp. zn. IV. ÚS 3207/07, IV. ÚS 610/06, sp. zn. IV. ÚS 150/2001 a sp. zn. I. ÚS 544/2006) a rovněž od judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Soudního dvora Evropské unie týkající se legitimního očekávání. Shora jmenované nálezy označil za nekonzistentní a překvapivé. Žalobce byl toho názoru, že v dané situaci po něm nebylo možné spravedlivě požadovat, aby taková rozhodnutí předvídal, a proto jej nebylo možné zbavit jeho shora popsaného legitimního očekávání. Naopak považoval za nutné nabyté legitimní očekávání chránit tím, že platnost loterijních povolení bude dodržena.
10. Žalobce poukázal na to, že nepředvídatelné rozhodnutí je dle ustálené rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva nezákonný a neospravedlnitelný zásah do majetkových práv ve smyslu čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě. Žalobce požadoval po zdejším soudu, aby dané nálezy týkající se loterií nereflektoval a rozhodl v rozporu s jejich ústavněprávními závěry s tím, že Ústavní soud by měl výklad znovu uvážit. Podle žalobce je namíste neaplikovat uvedené nálezy Ústavního soudu také pro jejich rozpor s právem Evropské unie s ohledem na přiměřené použití zásady aplikační přednosti práva Evropské unie před národním právem.
11. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal, že obecně závazná vyhláška statutárního města Brna č. 18/2011, o regulaci provozu loterií a jiných podobných her, je diskriminační a regulace v ní obsažená odporuje právu Evropské unie. A dále ve vztahu k obecně závazné vyhlášce statutárního města Brna č. 1/2014, o regulaci provozu loterií a jiných podobných her a stanovení opatření k zabezpečení veřejného pořádku (dále též „loterijní vyhláška“) namítal, že loterijní vyhláška je diskriminační a narušuje hospodářskou soutěž na území Brna. Loterijní vyhláška bez bližšího odůvodnění reguluje jen některé druhy loterií a jiných podobných her a umožňuje provoz vybraných sázkových her na v příloze určených místech a v příloze určených časech. Vymezuje místa konkrétními adresami (čísla popisnými a ulicemi), a tím jednoznačně ztrácí obecný charakter jako imanentní vlastnost právního předpisu. Loterijní vyhláška povoluje provoz technických zařízení na území městské části Brno – Střed pouze v kasinech, a tudíž zvýhodňuje provozovatele kasin na úkor žalobce či jiných provozovatelů. Zvýhodňuje tak určitý segment trhu a provozovatele sázkových her před jinými, čímž výrazným způsobem narušuje hospodářskou soutěž. V této souvislosti žalobce namítal, že loterijní vyhláška je vydána za účelem zajištění veřejného pořádku, aniž by bylo spolehlivě prokázáno jeho porušování. Loterijní vyhláška nezohledňuje ústavně zaručená práva žalobce vlastnit majetek a podnikat a porušuje zásadu proporcionality. Žalobce navrhl soudu, aby loterijní vyhlášku v dané věci neaplikoval dle čl. 95 odst. 1 Ústavy.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

12. V pátém žalobním bodu žalobce namítal nepoužitelnost a nevynutitelnost zákona č. 300/2011 Sb. pro rozpor s právem Evropské unie, jelikož nebyl dodržen notifikační proces dle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 98/34/ES (dále jen „směrnice č. 98/34/ES“). Žalobce považoval zákon č. 300/2011 Sb. za technickou normu dle § 7 odst. 3 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky. Jmenovaný předpis byl notifikován dne 14. 7. 2011, období pozastavení prací bylo následně prodlouženo až do 14. 11. 2011. V průběhu tohoto období však byl předpis schválen Poslaneckou sněmovnou a vyhlášen ve Sbírce zákonů, čímž došlo k porušení nařízení vlády č. 339/2002 Sb. a směrnice č. 98/34/ES, jelikož nové změny nebyly předloženy Evropské komisi znovu k vyjádření. S odkazem na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci CIA Security International byl žalobce toho názoru, že vady v procesu přijímání zákona č. 300/2011 Sb. způsobují nepoužitelnost a právní nevynutitelnost předpisu vůči jeho adresátům.
13. V šestém žalobním bodu žalobce namítal, že aktuální právní úprava obsažená v § 50 odst. 4 zákona o loteriích neodpovídá právu Evropské unie, zejména požadavkům na soudržný a systematický způsob regulace her, který byl formulován judikaturou Soudního dvora Evropské unie ve věcech SIA Garkalns a Sporting Exchange. Stávající právní úprava je dle žalobce roztříštěná, nepřehledná a nepředvídatelná, neboť umožňuje, aby se vydaná povolení dostala kdykoli a bez jakýchkoli předvídatelných pravidel do kolize s následně vydanou obecně závaznou vyhláškou. Taková úprava odporuje zásadě rovného zacházení, povinnosti transparentnosti a skutečnosti, že právní úprava hazardních her musí být založena na objektivních, nediskriminačních a předem známých kritériích. Úprava je tak v rozporu i s čl. 49 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“), který zaručuje svobodu usazování, a rovněž s principem volného pohybu služeb.
14. Závěrem žalobce navrhl soudu, aby Soudnímu dvoru Evropské unie předložil předběžné otázky týkající se nedodržení notifikačního procesu, výkladu čl. 49 SFEU ve vztahu k české regulaci loterií a jiných podobných her, vztahu právní jistoty a § 50 odst. 4 zákona o loteriích a souladu nálezů Ústavního soudu s právem Evropské unie, včetně souladu loterijní vyhlášky s právem Evropské unie.
15. Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí ministra i rozhodnutí ministerstva v celém rozsahu zrušil. Přičemž k výzvě soudu v podání ze dne 4. 5. 2015 upřesnil návrh výroku rozsudku tak, že navrhuje zrušit výrok II. žalobou napadeného rozhodnutí ministra a výrok I. rozhodnutí ministerstva.
16. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 16. 4. 2015 nesouhlasil s námitkami žalobce a zdůraznil, že ke zrušení loterijních povolení přistoupilo ministerstvo, neboť předmětná povolení se dostala do rozporu s loterijní vyhláškou; tedy dodatečně vyšla najevo okolnost dle § 43 odst. 1 zákona o loteriích.
17. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že je u prodlužování lhůty k vyjádření třeba přihlížet ke konkrétním okolnostem případu, protože v daném správním řízení nedošlo k porušení žádného ustanovení o řízení a byla zachována všechna procesní práva žalobce. Zdůraznil, že obecně závazné vyhlášky města Brna č. 18/2011 i č. 1/2014 (účinná od 12. 2. 2014) zakázaly provozovat loterie nebo jiné podobné hry na celém území městské části Brno – Střed, kam spadají adresy, na nichž bylo žalobci dříve povoleno provozovat loterie a jiné podobné hry loterijními povoleními. Město Brno tak potvrdilo svůj regulační úmysl zakázat loterie a jiné podobné hry na území městské části Brno – Střed i v později vydané obecně závazné vyhlášce. K tomu dodal, že dle § 52 správního řádu není vázán návrhy

účastníků na provedení důkazů, přičemž v dané věci neprovedl dokazování ve věci porušování veřejného pořádku na daných adresách, jelikož tato skutečnost není relevantní pro dané řízení a jde nad rámec jeho předmětu.

18. Žalovaný odmítl námitku žalobce týkající se aplikace § 96 odst. 1 správního řádu. Řízení dle § 43 odst. 1 zákona o loteriích považoval za řízení *sui generis* dle zvláštního právního předpisu, na které se obecná úprava v Hlavě IX. správního řádu neaplikuje. Jelikož je dané řízení ve vztahu speciality k obecné úpravě, může být zahájeno kdykoli během platnosti loterijních povolení. Současně odmítl námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť ministr vypořádal všechny argumenty žalobce, z rozhodnutí je zřejmé, jaké skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, podle jakých právních norem bylo rozhodováno a jakými úvahami se ministr při rozhodování řídil.
19. Co se týče druhého žalobního bodu, žalovaný nesouhlasil, že postup správních orgánů byl v rozporu s ústavními principy. Konstatoval, že provozovatelé si musí být vědomi existence § 43 odst. 1 zákona o loteriích, tedy i skutečnosti, že mohou být kdykoli zbaveni povolení, pokud v průběhu platnosti nastanou okolnosti vylučující provoz těchto zařízení, jak již vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 (Chrastava).
20. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný předně konstatoval, že mu nepřísluší hodnotit rozhodovací činnost Ústavního soudu. Ministerstvo vždy postupuje plně v souladu s nálezy Ústavního soudu a právními závěry z nich vyplývajících. Aplikace příslušných obecně závazných vyhlášek na loterijní povolení, která byla vydána ještě před přijetím těchto obecně závazných vyhlášek, je v souladu se zákonem o loteriích i s ústavním pořádkem České republiky, což je potvrzeno například v nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, Pl. ÚS 56/10 (Františkovy Lázně). Poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13 (Klatovy) a ze dne 7. 9. 2011, Pl. ÚS 56/10 (Františkovy Lázně), dle nichž by se ministerstvo dopustilo zásahu do ústavního práva na samosprávu, jestliže by nerušilo povolení dle zákona o loteriích, která jsou v rozporu s obecně závaznou vyhláškou obcí.
21. K námitkám ohledně nezákonnosti a diskriminační povahy obecně závazné vyhlášky obsaženým ve čtvrtém žalobním bodu konstatoval, že mu nepřísluší přezkoumávat její zákonnost. Takovou pravomoc má ministerstvo vnitra, které obecně závaznou vyhlášku statutárního města Brna č. 1/2014 nezákonnou neshledalo, proto veškeré argumenty proti loterijní vyhlášce považoval za nepodstatné. Město Brno vyjádřilo prostřednictvím obecně závazné vyhlášky svůj regulační úmysl ve vztahu k jednotlivým druhům loterií a jiných podobných her. K takovému postupu mělo město Brno pravomoc, kterou aproboval Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 (Chrastava). Rovněž ve vztahu k tvrzení žalobce, že obecně závazná vyhláška zvýhodňuje určitý segment trhu před jiným, konstatoval, že danou obecně závaznou vyhlášku nelze považovat za nezákonnou, jelikož obce jsou zmocněny v § 50 odst. 4 zákona o loteriích k zakázání loterií nebo jiných podobných her.
22. K pátému žalobnímu bodu žalovaný konstatoval, že zákon č. 300/2011 Sb. byl podroben notifikačnímu procesu dle směrnice č. 98/34/ES. V rámci pozměňovacích návrhů poté došlo k jeho rozšíření, avšak bylo přistoupeno k tzv. renotifikaci, v jejímž rámci nedošlo k uplatnění připomínek k § 50 odst. 4 zákona o loteriích. Žalovaný poukázal na to, že zákon o loteriích je sice předpis, který podléhá notifikaci; ne všechny jeho části však jsou technickými normami v pravém slova smyslu. Pouze ustanovení čistě technické povahy

přítom notifikační proceduře podléhá dle rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci Unilever, C-443/98. Ustanovení § 50 odst. 4 zákona o loteriích přítom technickou povahu nemá. Vzhledem k tomu, že obce měly pravomoc regulovat loterie a jiné podobné hry na svém území ještě před nabytím účinnosti zákona č. 300/2011 Sb., považoval námitky žalobce za nedůvodné.

23. Žalovaný se rovněž vyjádřil k šestému žalobnímu bodu tak, že mu nepřísluší hodnotit soulad české právní úpravy s kritérii stanovenými v rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie C-470/11, ani s principy formulovanými evropským právem. Správní orgány postupují v souladu s platnými a účinnými předpisy a nepřísluší jim přezkoumávat soulad s jinými právními předpisy nebo mezinárodními smlouvami. K vytýkané nesystematičnosti a nesoudržnosti české právní úpravy a tvrzenému rozporu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie žalovaný uvedl, že právě obce nejtříživěji pociťují celospolečenská rizika spojená s provozováním hazardu, a proto je na místě, aby právě místní orgány regulovaly hazard na svém území. Navíc žalovaný upozornil, že dozor nad obecně závaznými vyhláškami spadá do působnosti ministerstva vnitra, které je rovněž oprávněno podat návrh Ústavnímu soudu na jejich zrušení. Vzhledem k těmto skutečnostem nelze dle žalovaného rozdílnou úpravu na místní úrovni považovat za rozpornou s právem Evropské unie. Shrnutí, že obecně závazné vyhlášky obce jsou vyhlášovány vyvěšením na úřední desce obecního úřadu a rovněž způsobem umožňujícím dálkový přístup, závazné jsou pro všechny adresáty a nikdo se nemůže dovolávat jejich neznalosti. Proto odmítl námitky žalobce o technické náročnosti seznámení se s obecně závaznými vyhláškami.
24. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.
25. V nedatovaném vyjádření, které bylo doručeno soudu dne 26. 10. 2015, žalobce setrval na všech žalobních námitkách. Zopakoval svůj právní názor, že § 43 odst. 1 zákona o loteriích obsahuje důvody pro zrušení loterijních povolení nad rámec důvodů obsažených v § 94 správního řádu a že i v nyní projednávané věci měly správní orgány postupovat dle ustanovení obsažených v Hlavě IX správního řádu. Odmítl, že žalovaný nebyl povinen provést důkazy navržené žalobcem ve věci porušování veřejného pořádku, jelikož se žalovaný touto skutečností zabývat musel, když důvodem zrušení loterijních povolení bylo porušování veřejného pořádku.
26. Trval na existenci legitimního očekávání žalobce, přičemž obecně závazné vyhlášky by neměly být dle něj důvodem zásahu do pravomocně nabytých loterijních povolení. V této souvislosti poukázal na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci C-98/14. Dle něj obecně závazné vyhlášky upravující provozování hazardu jsou vydávány pouze na základě obecných proklamací o škodlivosti hazardu, aniž by byly ověřeny údaje o škodlivosti provozování hazardu na konkrétních místech. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie dovozoval, že přijme-li stát úpravu, která může narušit volný pohyb služeb, musí tak učinit v souladu s obecnými zásadami unijního práva a svůj postup náležitě zdůvodnit; přičemž tímto náležitým zdůvodněním dle žalobce není obecný odkaz na škodlivost hazardu bez reálných a statisticky podložených údajů. Provozovatelé hazardních her by zároveň měly mít dostatek času, aby se nové regulaci přizpůsobily, což by mělo být zajištěno právě stanovením dostatečně dlouhého přechodného období; takto v dané věci však postupováno nebylo.

27. Žalovaný ve svém dalším vyjádření ze dne 17. 12. 2015 poukázal na rozdílnost české a maďarské úpravy, která byla předmětem řízení před Soudním dvorem Evropské unie ve věci C-98/14, které proto nelze mechanicky aplikovat na danou věc. S odkazem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie zopakoval, že provozovatelé hazardu nemohou spoléhat na to, že nedojde k žádným legislativním změnám, a bude tak zachován existující stav. Úprava hazardních her obsažená v zákoně o loteriích je pro provozovatele hazardu známá a předvídatelná, včetně § 43 odst. 1 zákona o loteriích, dle něhož mohou nastat v průběhu platnosti loterijních povolení okolnosti, které vylučují provoz daných zařízení a pro které budou příslušná loterijní povolení zrušena. Zdůraznil, že u provozovatelů VLT nelze hovořit o legitimním očekávání.
28. Osoba zúčastněná na řízení se ve věci nevyjádřila. K žádosti soudu však předložila vyjádření k důvodům přijetí obecně závazné vyhlášky o regulaci hazardních her.
29. Na ústním jednání na ústním jednání přítomný žalovaný setrval na svém stanovisku ve věci a plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě.
30. Soud na ústním jednání konstatoval vyjádření osoby zúčastněné k důvodům přijetí obecně závazným vyhláškám č. 18/2011 a č. 1/2014, v němž bylo uvedeno, že mezi důvody, které město vedly k vydání loterijní vyhlášky, patří „Program Prevence gamblerské a drogových závislostí u dětí a mládeže v sociálně vyloučených lokalitách města Brna“ schválený Radou města Brna dne 6. 12. 2011, ve kterém bylo požadováno zpřísnění regulace provozu hazardních her v tzv. sociálně vyloučených lokalitách a přijetí zákona č. 300/2001 Sb. Původně městská část Brno – Střed, kde se nacházejí adresy žalobou napadeným rozhodnutím zrušené provozovny, požadovala zákaz provozovat loterie na svém území, což bylo vtěleno do vyhlášky č. 18/2011. Následně při přijetí loterijní vyhlášky č. 1/2014 změnila městská část názor a požadovala výjimku ze zákazu provozování loterií pro adresy dvou tradičně zavedených kasin na jejím území, což byla kasina na adresách Benešova 18 – 20 a Křenová 52/1. Poté přijatá změna loterijní vyhlášky pod č. 9/2014 akceptovala tlak občanských aktivit na úplný zákaz provozování hazardních her a městská část Brno – Střed opět rozšířila zákaz provozování her na celé území. Následnou změnou loterijní vyhláškou pod č. 15/2014 byl zákaz hazardních her rozšířen na celé území statutárního města Brna, přitom na území Brno – Střed, již tento zákaz trval. Soud k důkazu přečetl jak výše uvedené loterijní vyhlášky, tak veškeré přílohové listiny, které tvořily podkladové materiály pro přijetí loterijních vyhlášek, jako zápisy ze schůzí zastupitelstev města, návrhy loterijních vyhlášek, důvodová zpráva.

III.

Obsah správního spisu

31. Ministerstvo vydalo dne 22. 5. 2013 oznámení o zahájení řízení, kterým zahájilo řízení dle § 43 odst. 1 zákona o loteriích ve věci provozování loterie a jiné podobné hry na území statutárního města Brna ve věci loterijních povolení. Ministerstvo dle § 46 odst. 3 správního řádu spojilo oznámení o zahájení řízení s dalším úkonem, a to s výzvou žalobce dle § 36 odst. 1 a 3 správního řádu k učinění návrhů důkazů, vyjádření ve věci nebo jiných návrhů či úkonů, jakož i ke všem podkladům rozhodnutí ve lhůtě do 21 dnů od doručení oznámení, a dále s výzvou statutárního města Brna jakožto dotčeného orgánu dle § 136 odst. 3 správního řádu k poskytnutí všech informací důležitých pro řízení ve stejné lhůtě.

32. Žalobce požádal podáním ze dne 10. 6. 2013 o prodloužení lhůty k vyjádření, které bylo usnesením ministerstva ze dne 19. 6. 2013 vyhověno, a lhůta byla prodloužena do 8. 7. 2013.
33. Žalobce k výzvě ministerstva předložil vyjádření ze dne 4. 7. 2013.
34. Statutární město Brno předložilo k výzvě ministerstva sdělení ze dne 23. 7. 2013, ve kterém uvedlo, že na základě obecně závazné vyhlášky č. 18/2011, o regulaci provozu loterií a jiných podobných her je zakázáno provozovat na veřejně přístupných místech loterie a jiné podobné hry na území městské části Brno – Střed.
35. Ministerstvo vyzvalo výzvou ze dne 13. 2. 2014 žalobce k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. K výzvě ministerstva žalobce zaslal podání ze dne 14. 2. 2014, ve kterém v souvislosti s přijetím nové obecně závazné vyhlášky města Brna č. 1/2014, o regulaci provozu loterií a jiných podobných her a stanovení opatření k zabezpečení veřejného pořádku, navrhl, aby ministerstvo k důkazu vyžádalo vyjádření obce ohledně toho, které konkrétní skutečnosti v přímé souvislosti s provozem loterií a jiných podobných her narušovaly veřejný pořádek, a také doložení kopií příslušných listin, které tuto skutečnosti prokazují.
36. Ministerstvo žalobci zaslalo k jeho návrhu sdělení ze dne 4. 3. 2014, ve kterém žalobci sdělilo, že dokazování ve věci porušování veřejného pořádku neprovedlo, jelikož není relevantní pro vydání rozhodnutí a jde nad rámec předmětu správního řízení. Předmětem správního řízení není otázka porušování veřejného pořádku, nýbrž soulad provozování loterií s obecně závaznou vyhláškou statutárního města Brna.
37. Dne 18. 3. 2014 vydalo ministerstvo rozhodnutí, kterým zrušilo dvě loterijní povolení žalobce. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že statutární město Brno vydalo obecně závaznou vyhlášku č. 18/2011, která v čl. 1 odst. 1 stanovila s odkazem na přílohu veřejně přístupná místa, na kterých je zakázáno provozování sázkových her podle § 2 písm. e), l), n) zákona o loteriích a loterií a jiných podobných her podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, kdy na území městské části Brno – Střed, kam spadají adresy, pro které byla vydána loterijní povolení, je zakázáno provozovat loterie a jiné podobné hry na celém území této městské části. Současně ministerstvo dodalo, že statutární město Brno vydalo obecně závaznou vyhlášku č. 1/2014, o regulaci provozu loterií a jiných podobných her a stanovení opatření k zabezpečení veřejného pořádku (dále jen „loterijní vyhláška“), kterou s účinností od 12. 2. 2014 v čl. 3 odst. 1 s odkazem na přílohu k loterijní vyhlášce vymezilo místa, na kterých je zakázáno provozování sázkových her podle § 2 písm. e), l), n) zákona o loteriích a loterií a jiných podobných her podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž příloha k loterijní vyhlášce stanoví zákaz provozovat loterie a jiné podobné hry na celém území městské části Brno – Střed kromě kasina na ul. Benešova č. 18-20 a kasina na ul. Křenova 52/1. Loterijní povolení žalobce vydaná podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích tak byla v rozporu s loterijní vyhláškou, a proto ministerstvo přistoupilo k jejich zrušení dle § 43 odst. 1 zákona o loteriích.
38. Proti prvostupňovému rozhodnutí ministerstva podal žalobce rozklad ze dne 24. 3. 2014, ve kterém argumentoval obdobně jako v podané žalobě.
39. O rozkladu žalobce rozhodl ministr dne 23. 1. 2015 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že zčásti vyhověl rozkladu žalobce a zrušil výrok II. rozhodnutí ministerstva ze dne 18. 3. 2014 týkající se loterijního povolení ze dne 17. 5. 2010 a v této části správní řízení zastavil;

ve zbytku rozklad žalobce zamítl a výrok I. rozhodnutí ministerstva ze dne 18. 3. 2014 týkající se loterijního povolení ze dne 2. 4. 2009 potvrdil. V odůvodnění ministr k namítaným procesním vadám konstatoval, že ministerstvo vyzvalo žalobce k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí až po nabytí účinnosti loterijní vyhlášky a že v dané věci nedošlo k podstatnému rozšíření nebo změně předmětu řízení, nýbrž k upřesnění jeho předmětu, tj. rozporu loterijního povolení s právním předpisem obce. Dle žalovaného změna obecně závazné vyhlášky není důvodem pro zastavení řízení, když v době vydání rozhodnutí ministerstva byla účinná loterijní vyhláška, která navíc k 1. 1. 2015 stanovila tzv. nulovou toleranci. Správní orgány byly povinny postupovat podle právních předpisů dle stavu ke dni vydání rozhodnutí, a tudíž nepovažoval námitky žalobce za důvodné. K neprovedení navrhovaných důkazů konstatoval, že řízení bylo zahájeno z důvodu, že dotčená technická zařízení jsou provozována v rozporu s obecně závaznou vyhláškou statutárního města Brna, nikoli pro porušování veřejného pořádku, a proto nebylo nutné porušování veřejného pořádku prokazovat. Odmítl, že by ministerstvo postupovalo protiústavně, jelikož v dané věci nastaly okolnosti dle § 43 odst. 1 zákona o loteriích, a již vydaná loterijní povolení musela být zrušena pro rozpor s loterijní vyhláškou. Ministr rovněž k otázkám legitimního očekávání odkázal na závěry obsažené v nálezech Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 56/10 a sp. zn. Pl. ÚS 6/13. Konstatoval, že zákon č. 300/2011 Sb. byl podroben notifikačnímu procesu dle příslušné směrnice a že mu nepřísluší hodnotit, zda právní úprava odpovídá kritériím vymezeným v evropské judikatuře a principům formulovaným evropským právem. V této souvislosti zdůraznil právo obcí regulovat, zda a kde se mohou na jejich území vyskytovat provozovny loterií a jiných podobných her.

IV.

Posouzení žaloby

40. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
41. Žaloba není důvodná.
42. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
43. Podle § 43 odst. 1 zákona o loteriích orgán, který loterii nebo jinou podobnou hru povolil, zruší povolení, jestliže nastanou nebo dodatečně vyjdou najevo okolnosti, pro které by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit, nebo se ukáže dodatečně, že údaje, na jejichž podkladě bylo povolení vydáno, jsou klamné.
44. Podle § 51 odst. 1 věta první správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.
45. Podle § 52 věta druhá správního řádu správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
46. Podle čl. 3 odst. 1 písm. d) loterijní vyhlášky loterie a jiné podobné hry uvedené v zákoně č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů v § 50 odst. 3 - loterie a jiné podobné hry povolené Ministerstvem financí, které nejsou upraveny v části první až čtvrté zákona, mohou být na území statutárního města Brna provozovány

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

pouze na místech vymezených v příloze této vyhlášky, přičemž provozovny musí splňovat podmínky uvedené v článku 4.

47. Soud se nejprve zabýval námitkami procesních vad obsaženými v prvním žalobním bodu.
48. První procesní vadu žalobce spatřoval v tom, že ministerstvo nereflektovalo vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze dne 20. 8. 2013 o přípravě nové obecně závazné vyhlášky, o kterém se žalobce dozvěděl nahlédnutím do spisu. Soud konstatuje, že ze správního spisu vyplývá, že statutární město Brno zaslalo ministerstvu své vyjádření ze dne 23. 7. 2013, které došlo ministerstvu dne 24. 7. 2013 a ve kterém sdělilo ministerstvu, že dle obecně závazné vyhlášky č. 18/2011 je zakázáno provozovat loterie a jiné podobné hry na veřejně přístupných místech na celém území městské části Brno – Střed. Jakékoli jiné vyjádření statutárního města Brna není součástí správního spisu. Soud dále konstatuje, že ze správního spisu současně vyplývá, že žalobce nahlížel do správního spisu celkem dvakrát, a to dne 22. 7. 2013 a dne 30. 7. 2013. Z uvedeného je zjevné, že žalobce se nemohl dozvědět při nahlížení do spisu v červenci 2013 o jakémkoli vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze srpna 2013, přičemž žádné takové vyjádření ani není součástí správního spisu. Soud proto tvrzení žalobce o nerefektování informace ze strany statutárního města Brna považuje za neopodstatněné. Současně soud k tvrzením žalobce o tom, že správní orgány nerovně přistupují k jednotlivým správním řízením, konstatuje, že žalobce sice poukázal na „*obdobná správní řízení*“ vedená pro rozpor s obecně závaznou vyhláškou hl. m. Prahy, avšak jeho tvrzení zůstávají ve zcela obecné rovině, a soud proto nemohl posoudit namítané porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Přesto soud v této souvislosti považuje za vhodné dodat, že ministerstvo vyzvalo žalobce k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí ve věci spolu s oznámením o zahájení řízení ze dne 22. 5. 2013 a poté opětovně výzvou ze dne 13. 2. 2014, tedy až poté, co nabyla účinnosti *nová* loterijní vyhláška, když ta nabyla účinnosti dne 12. 2. 2014. Soud tak má za to, že žalobce měl dostatečný prostor pro vyjádření se k podkladům, když ministerstvo fakticky reflektovalo přijetí nové obecně závazné vyhlášky statutárním městem Brno tím, že opětovně vyzvalo žalobce k seznámení se s podklady. Sám žalobce na výzvu ministerstva ostatně reagoval takřka obratem, a to podáním ze dne 14. 2. 2014, ve kterém navrhl provést několik důkazů.
49. Druhou procesní vadu spatřoval žalobce v tom, že správní orgány neprovedly dokazování ohledně toho, zda na adresách, pro něž byla vydána loterijní povolení, dochází k narušování veřejného pořádku a neopatřily a ani neprovedly důkazy, jejichž provedení žalobce navrhoval v podání ze dne 14. 2. 2014. Soud konstatuje, že žalobce v podání ze dne 14. 2. 2014 navrhoval provedení důkazů výlučně za účelem zjištění, zda na adresách, pro něž byla vydána loterijní povolení, dochází k porušování veřejného pořádku v přímé souvislosti s provozem loterií a jiných podobných her žalobce. K tomu navrhl vyžádat vyjádření statutárního města Brna a kopie listin, na základě kterých statutární město Brno dospělo k závěru o porušování veřejného pořádku v souvislosti s provozem loterií a jiných podobných her žalobce. Soud nejprve v obecné rovině konstatuje, že dle § 52 věty druhé správního řádu správní orgány nejsou návrhy účastníků vázány, vždy však provedou důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Stejně tak soud poukazuje na § 51 odst. 1 věta první správního řádu, dle kterého k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, jež jsou vhodné ke zjištění stavu věci a nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Soud přisvědčuje správním orgánům, že skutečnost, zda na adresách, pro které byla vydána loterijní povolení, dochází či docházelo k porušování veřejného pořádku, není předmětem správního řízení vedeného v dané věci ministerstvem,

a správní orgány tudíž nemusely žalobcem navrhované důkazy provést. Takový postup by byl ostatně v rozporu se základními zásadami rychlosti a hospodárnosti řízení zakotvenými v § 6 správního řádu. Předmětem řízení v dané věci byl rozpor loterijních povolení s obecně závaznou vyhláškou, nikoli porušování veřejného pořádku provozem loterií a jiných podobných her žalobcem na základě loterijních povolení. Tato konkrétní skutečnost, tj. narušování veřejného pořádku, tak nemohla nikterak ovlivnit rozhodnutí ministerstva o zrušení loterijních povolení. Ministerstvo financí není ani oprávněno posuzovat účel a důvody přijetí obecně závazné vyhlášky územně samosprávným celkem, neboť tuto pravomoc má ministerstvo vnitra, které obecně závaznou vyhlášku může posoudit a případně se obrátit k Ústavnímu soudu za účelem jejího zrušení. Lze dodat, že ministerstvo v dané věci správně předešlo žalobci důvody, pro které navrhované důkazy neopatřilo a neprovedlo, a to ve sdělení ze dne 4. 3. 2014 a rovněž v rozhodnutí ministerstva ze dne 18. 3. 2014 (viz strana 3). Soud se tak neztotožňuje se závěrem žalobce, že rozhodnutí ministerstva a ministra jsou v důsledku namítaných procesních vad nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

50. Třetí procesní vadu žalobce spatřoval v tom, že správní řízení bylo zahájeno po uplynutí lhůty, neboť § 43 odst. 1 zákona o loteriích je třeba aplikovat ve spojení s § 96 odst. 1 správního řádu. Přezkumné řízení obsažené v § 94 a násl. správního řádu je prostředkem, který slouží k nápravě nezákonných rozhodnutí. V rámci tohoto řízení správní orgány z úřední povinnosti přezkouvají vlastní rozhodnutí, u kterých byla odhalena možná nezákonnost. V přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkouvají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy (srov. § 94 odst. 1 věta první správního řádu). Důvodem pro zahájení přezkumného řízení je tak pouze zjištění nezákonnosti rozhodnutí.
51. V daném případě došlo ke zrušení loterijních povolení pro jejich rozpor s následně vydanou obecně závaznou vyhláškou, a to na základě § 43 zákona o loteriích. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že řízení dle § 43 odst. 1 zákona o loteriích je řízením *sui generis*, které je zahájeno vždy, pokud „*nastanou nebo dodatečně vyjdou najevo okolnosti, pro které by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit*“, přičemž zákon o loteriích nestanoví lhůtu, po jejímž uplynutí by již nebylo možné příslušné povolení zrušit. Vydání obecně závazné vyhlášky omezující nebo zakazující provozování hazardních her na území obce je právě takovou dodatečně nastalou okolností, pro kterou je třeba původně vydané povolení zrušit. Při tomto postupu však nedochází k přezkoumání zákonnosti původně vydaných loterijních povolení, naopak se posuzuje vliv nově nastalé skutečnosti na původně vydaná loterijní povolení. Řízení dle § 43 odst. 1 zákona o loteriích je tak skutečně specifickým řízením, které nelze podřazovat pod řízení přezkumné. Soud pro úplnost poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, č.j. 6 As 285/2014-32, který k obdobné námitce konstatoval, že „*[...] § 43 loterního zákona je ustanovením zvláštním nejen vůči § 100 správního řádu upravujícím obnovu řízení, ale též vůči hlavě IX téhož zákona upravující přezkumné řízení. Otevírá tudíž možnost časově neomezené revize rozhodnutí*“. Soud tak shrnuje, že řízení dle § 43 odst. 1 zákona o loteriích není vázáno na jakoukoli lhůtu a nejedná se ani o přezkumné řízení dle správního řádu. Námitka žalobce tudíž nemůže obstát.
52. Dále žalobce ve druhém žalobním bodu obsáhle namítal, že napadené rozhodnutí porušuje ústavní principy, zejména princip právní jistoty, princip ochrany důvěry v právo, princip ochrany nabytých práv, princip legitimního očekávání, a tím i principy právního státu.

Žalobce v této souvislosti poukazoval zejména na své existující legitimní očekávání a rozporoval nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/13.

53. Vzhledem k argumentaci žalobce považuje soud za nezbytné připomenout závěry obsažené v nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/13 uvedené především v bodě 34: „[...] součástí práva na samosprávu ve smyslu ustanovení čl. 8, čl. 100 odst. 1 i čl. 104 odst. 3 Ústavy a ve smyslu nyní již ustálené judikatury Ústavního soudu, je také možnost obcí prostřednictvím vydávání obecně závazných vyhlášek regulovat provoz interaktivních videoloterijních terminálů na svém území. K tomu je vhodné zdůraznit, že ústavní rozměr práva na samosprávu pochopitelně nelze měnit obyčejným zákonem (srov. ustanovení čl. 9 odst. 1 Ústavy); jako zcela lichý tudíž musí být odmítnut argument, podle něhož byla možnost usměrňovat na svém území provoz interaktivních videoloterijních terminálů obcím svěřena (dána) až přijetím zákona č. 300/2011 Sb.“ a dále v bodě 41: „[t]vrzení o existenci intertemporálního problému se totiž nutně opírá o premisu, že obcím byla možnost regulovat provoz interaktivních videoloterijních terminálů na svém území zpřístupněna až v důsledku legislativní změny provedené právě tím zákonem, jehož je napadené přechodné ustanovení součástí. Jak ovšem plyne ze shora uvedeného, opak je pravdou, neboť již shora citovaná judikatura Ústavního soudu toto ústavní právo toliko stvrzovala; ani nálezy Ústavního soudu, ani souběžně s nimi realizovaný novelizační počín zákonodárce již dříve existující ústavní právo obcí na samosprávu nevytvořily.“ (srov. obdobně nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 a sp. zn. Pl. ÚS 56/10). Z citované judikatury vyplývá, že právo obcí regulovat vybrané druhy loterií a jiných podobných her zaručovala Ústava a § 10 zákona o obcích již před tím, než byl přijat zákon č. 300/2011 Sb., který zákon o loteriích novelizoval. Obce tak již v době vydání žalobcových loterijních povolení disponovaly pravomocí prostřednictvím obecně závazných vyhlášek regulovat na svém území vybrané druhy loterií a jiných podobných her, a to jejich omezením či úplným vyloučením.
54. Soud dále odkazuje na jednoznačný závěr Ústavního soudu ohledně legitimního očekávání obsaženého v bodě 42 shora jmenovaného nálezu, dle kterého: „[...] nelze u provozovatelů interaktivních videoloterijních terminálů hovořit o existenci legitimního očekávání (jež by snad napadeným ustanovením mělo být chráněné) spočívajícího v naději, že jejich činnost nebude přinejmenším po určitou dobu regulována prostřednictvím obecně závazných vyhlášek obcí. Provozovatelé interaktivních videoloterijních terminálů - stejně jako každý jiný subjekt práva - si totiž mohli a měli být vědomi rizika, že jejich právní sféra může být dotčena v důsledku přijetí, změny či zrušení právních předpisů, a to nejen zákonů, nýbrž i podzákonných právních předpisů (včetně obecně závazných vyhlášek). To ostatně plyne i z ustálené judikatury Ústavního soudu; srov. např. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 21/96 ze dne 4. 2. 1997 [N 13/7 Sb NU 87 (96); 63/1997 Sb.], v němž Ústavní soud konstatoval, že zrušení staré a přijetí nové právní úpravy je nutně spojeno se zásahem do principů rovnosti a ochrany důvěry občana v právo.“.
55. Soud na základě shora citované judikatury uzavírá, že žalobci nemohlo vzniknout jakékoli legitimní očekávání, že provozování loterií nebude moci dotčená obec regulovat. Pokud totiž obce měly pravomoc regulovat hazard na svém území již před přijetím zákona č. 300/2011 Sb., přechodné ustanovení nebylo prostředkem k vyvážení práv obcí a práv provozovatelů loterií, naopak se jednalo o omezení již existujícího práva obcí regulovat loterie. Ústavní soud shledal v této skutečnosti neodůvodněný zásah do práva obcí na samosprávu, což vyjádřil právě ve jmenovaném nálezu. Vzhledem k tomu, že žalobci legitimní očekávání nevzniklo, nemohlo býtasaženo do jeho práva pokojně užívat majetek, nemohl být porušen čl. 11 Listiny, čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

nebo čl. 16 a 17 Listiny základních práv Evropské unie. Stejně tak nemohlo být zasaženo napadeným rozhodnutím do principů právní jistoty, ochrany důvěry v právo, ochrany nabytých práv a právního státu či zásady presumpce správnosti správních aktů. Vzhledem k tomu, že citovaným nálezem Ústavního soudu, a tudíž ani žalobou napadeným rozhodnutím nemohlo být zasaženo do legitimního očekávání žalobce, považuje soud za nadbytečné, aby se zabýval odkazovanou judikaturou Ústavního soudu, Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora Evropské unie vztahující se k principu právní jistoty, ochrany nabytých práv, legitimního očekávání a právního státu.

56. Pro úplnost soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, č.j. 6 As 285/2014-32, jehož právní věta zní: „[p]ovolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry vydané podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, lze zrušit, nastanou-li nebo vyjdou-li dodatečně najevo okolnosti, pro které by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit (§ 43 odst. 1 zákona o loteriích a jiných podobných hrách), přičemž může jít nejen o okolnosti skutkové povahy, ale též o okolnosti rázu právního. Takovou okolností může být vydání obecně závazné vyhlášky, která v místě, kde byl povolen provoz interaktivního videoloterního terminálu, provozování loterií a jiných podobných her zakazuje [§ 50 odst. 4 zákona o loteriích a jiných podobných hrách, resp. obecně § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení)].“. Je zřejmé, že pokud statutární město Brno loterijní vyhláškou zakázalo na území provozovat loterie a jiné podobné hry povolené dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, nelze v postupu žalovaného, který přistoupil ke zrušení předmětného loterijního povolení dle § 43 odst. 1 zákona o loteriích, spatřovat nesprávné právní posouzení věci.
57. K namítanému porušení zásady proporcionality v žalobou napadeném rozhodnutí soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, č.j. 6 As 285/2014-32, který se v bodech [38] a [39] jmenovaného rozhodnutí detailně zabýval právě konfliktem mezi právy provozovatelů hazardních her a právem na samosprávu a dospěl k závěru, že právo na samosprávu nad právy provozovatelů hazardních her na podnikání převáží, jelikož žalobci v dané věci nesvědčilo legitimní očekávání. Zdejší soud se s argumentací Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a nemůže tudíž ani přisvědčit tvrzení žalobce o porušení zásady proporcionality, jelikož i v nyní posuzovaném případě převáží právo samosprávných celků na regulaci hazardu nad ochranou vlastnického práva žalobce a nad jeho právem podnikat.
58. Ohledně namítaných retroaktivních účinků loterijní vyhlášky zdejší soud opětovně plně odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, č.j. 6 As 285/2014-32, ve kterém se Nejvyšší správní soud v bodech [36] a [37] podrobně zabýval případnou retroaktivitou obecně závazných vyhlášek ve vztahu k loterijním povolením. Konkrétně v bodě [37] uvedl, že: „je zřejmé, že o nepřípustnou nepravou retroaktivitu jít nemůže. Ústavně garantované právo obcí v samostatné působnosti regulovat umístění a provoz výherních hracích přístrojů, včetně interaktivních videoloterních terminálů na svém území, bylo opakovaně rozhodnutími Ústavního soudu nalézáno a potvrzováno. Nešlo o změnu právní úpravy na zákonné úrovni, ta zůstávala – odhlédneme-li od intermezzy v podobě přechodných ustanovení novely č. 300/2011 Sb. – nezměněná, změnila se – v důsledku série nálezů Ústavního soudu a stanovisek veřejného ochránce práv – pouze výkladová praxe žalovaného, a to tak, že byla uvedena v soulad s platnou právní úpravou. Ustanovení § 43 odst. 1 loterního zákona je součástí tohoto právního předpisu od samého počátku, tudíž s možností zrušení již uděleného povolení před koncem jeho platnosti musela stěžovatelka přinejmenším teoreticky počítat.“

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Konečně nelze přehlížet, že ke zrušení předmětných povolení žalovaný přistoupil z impulsu náleзовé judikatury Ústavního soudu, jenž je finálním a autoritativním interpretem ústavního pořádku, včetně zákazu retroaktivity práva, vyvěrajícího z pojmu právního státu podle čl. 1 odst. 1 Ústavy.“ Zdejší soud shrnuje, že obecně závazná vyhláška statutárního města Brna nemá účinky pravé retroaktivity, jelikož nikterak neovlivňuje vydaná loterijní povolení do minulosti, přičemž nepravá retroaktivita, tj. v dané věci ovlivnění dříve vydaných loterijních povolení, je v právu obecně přípustná.

59. K polemice žalobce s nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/13, Pl. ÚS 29/10 a Pl. ÚS 56/10, která je obsahem třetího žalobního bodu, považuje soud za vhodné odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č.j. 9 As 127/2015-68, jehož právní věta zní: „[o] becne soudy v souladu s čl. 89 odst. 2 Ústavy nejsou oprávněny se odchýlit od nálezu Ústavního soudu, kterým byl zrušen zákon nebo jeho část podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy.“. Zdejší soud tedy není oprávněn se od závěrů Ústavního soudu odchýlit, a nemůže ani posuzovat správnost závěrů v nich uvedených. Vzhledem k tomu soud nepovažuje za protiústavní postup správních orgánů, které se závěry Ústavního soudu řídily, naopak byly povinny tak učinit, neboť Ústavní soud je orgánem ochrany ústavnosti a jeho výklad ústavního pořádku je právně závazný (srov. čl. 83 a čl. 89 odst. 2 Ústavy). Nad rámec uvedeného k tvrzení žalobce o nepředvídatelnosti závěrů Ústavního soudu poukazuje zdejší soud na shora uvedenou argumentaci, kterou zdejší soud přednesl při vypořádání druhého žalobního bodu.
60. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce rozporoval obecně závaznou vyhlášku statutárního města Brna č. 18/2011 i loterijní vyhlášku, tj. obecně závaznou vyhlášku statutárního města Brna č. 1/2014, a to zejména pro jejich diskriminační povahu a narušení hospodářské soutěže. Soud považuje za vhodné nejprve shrnout, že v dané věci došlo ke zrušení loterijního povolení žalobce pro rozpor s obecně závaznou vyhláškou č. 1/2014 (loterijní vyhláška). Ministerstvo zrušilo svým rozhodnutím ze dne 18. 3. 2014 loterijní povolení z důvodu, že loterijní vyhláška ke dni vydání rozhodnutí ministerstva dle příloh k loterijní vyhlášce zakazovala provozování loterií a jiných podobných her na celém území městské části Brno – Střed s výjimkou kasina na ulici Benešova č. 18-20 a kasina na ulici Křenová 52/1. Přitom v posuzovaném případě provozovna zrušená prvostupňovým rozhodnutím nebyla umístěna na vyhláškou, resp. v její příloze, uvedených adresách, na nichž byl provoz dotčených her umožněn. Následně byla loterijní vyhláška ještě přede dnem vydání žalobou napadeného rozhodnutí změněna obecně závaznou vyhláškou č. 9/2014 tak, že na území městské části Brno – Střed byl s účinností od 25. 10. 2014 plošně zakázán provoz loterií a jiných podobných her. Tudíž pro žalobce zůstal zákaz provozovat provozovnu na adrese Brno, Cejl 5 zachován. Jak žalovaný správně shrnul na straně 8 žalobou napadeného rozhodnutí, správní orgány (včetně orgánů odvolacích) jsou povinny rozhodovat na základě aktuálního právního stavu, tedy dle stavu textu loterijní vyhlášky ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 23. 1. 2015.
61. Soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č.j. 1 As 297/2015-77, v němž Nejvyšší správní soud připomněl ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, povinnost soudů, aby před aplikací posuzovaly každou obecně závaznou vyhlášku individuálně z hlediska kritérií stanovených ústavním pořádkem a zákony. Soud při posuzování loterijní vyhlášky, ve znění obecně závazné vyhlášky č. 9/2014, přihlédl k čl. 1 odst. 2, kde je vymezen cíl loterijní vyhlášky tak, že je jím „ochrana sociálně slabých, snadno ovlivnitelných nebo duševně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

nevyzrálých osob před důsledky plynoucími z účasti na loteriích a jiných podobných hrách a předcházení záporným jevům spojeným s hraním těchto her, které ve svých důsledcích mohou vést k narušování veřejného pořádku“. Důvody přijetí loterijní vyhlášky (a stejně tak i vyhlášky č. 18/2011) vyjádřilo statutární město Brno ve svém vyjádření, které k výzvě zdejšího soudu předložilo. Z vyjádření je zřejmé, že Rada města Brna schválila dne 6. 12. 2011 Program Prevence gamblersství a drogových závislostí u dětí a mládeže v sociálně vyloučených lokalitách města Brna, přičemž pracovní skupina pro integraci, která materiál zpracovávala, požadovala zpřísnění regulace provozu hazardních her. Ve vyjádření dále bylo poukázáno na velké množství heren na území města Brna, které přesáhlo únosnou míru a stalo se terčem kritiky občanů. Zastupitelstvo městské části Brno – Střed na svém jednání dne 21. 9. 2011 doporučilo zakázat provozování loterií a jiných podobných her na celém svém území. K loterijní vyhlášce konstatovala, že na území městské části Brno – Střed bylo provozování loterií a jiných podobných her dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích zakázáno s výjimkou dvou tradičně zavedených kasin, přičemž loterijní vyhláška byla v roce 2014 novelizována a na základě obecně závazné vyhlášky č. 9/2014 došlo ve vztahu k městské části Brno – Střed k rozšíření zákazu provozování všech loterií a jiných podobných her na celé území této městské části.

62. Loterijní vyhláška statutárního města Brna, ve znění obecně závazné vyhlášky č. 9/2014, v čl. 1 odst. 2 jednoznačně konstatuje, že jejím záměrem je omezit negativní vliv loterií a jiných podobných her, ochrana sociálně slabých, snadno ovlivnitelných nebo duševně nevyzrálých osob před důsledky plynoucími z účasti na těchto hrách a předcházet záporným jevům společnosti spojeným s hraním těchto her, jež ve svém důsledku mohou vést k narušování veřejného pořádku a ke zvýšení kriminality a dalších patologických jevů. Dle čl. 3 loterijní vyhlášky lze provozovat vybrané hazardní hry pouze na místech a v časech stanovených v příloze k vyhlášce. Z přílohy přitom vyplývá, že provozovat loterie a jiné podobné hry je na území celé městské části Brno – Střed zakázáno, jelikož v příloze nejsou uvedeny žádné adresy provozoven na území dané městské části. Přitom právo na samosprávné řešení vlastních záležitostí přiznává obcím čl. 100 odst. 1 Ústavy České republiky. Statutární město Brno bylo zmocněno k vydání loterijní vyhlášky podle závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, č. 293/2011 Sb., *Františkovy Lázně*, již na základě § 10 písm. a) obecního zřízení a § 50 odst. 4 loterijního zákona toto obecné ustanovení obecního zřízení toliko konkretizuje. Uvedená ustanovení poskytují obcím široké pravomoci omezit provozování hracích přístrojů místem, časem nebo je dokonce úplně zakázat. Vzhledem k rozsahu této pravomoci soud neshledal, že by město v loterijní vyhlášce překročilo své pravomoci, tedy jednalo *ultra vires*, když zakázalo provoz hazardních her na celém území městské části Brno – Střed.
63. Soud shrnuje, že přezkoumal loterijní vyhlášku a dospěl k závěru, že při jejím vydávání obec nepřekročila své pravomoci svěřené jí zákonem o obcích, a není tak ani důvod loterijní vyhlášku neaplikovat dle čl. 95 odst. 1 Ústavy, jak navrhuje v podané žalobě žalobce. Obsah vyhlášky spadá pod § 10 písm. a) o obcích a neobsahuje nic, co by se vymykalo pravomoci obcí. Účel vyhlášky vyplývá již z jejího obsahu – čl. 1 odst. 2, neboť je zřejmé, že účelem přijaté loterní vyhlášky je všeobecná ochrana sociálně zranitelných skupin před určitými patologickými jevy, které jsou spojeny s provozováním hracích přístrojů, což soud shledává skutečností všeobecně známou. Soud vzal rovněž v potaz skutečnost, že možnost obcí omezit či vyloučit hazard na jejich území byla několikrát aprobována Ústavním soudem, a proto argument proti vyhlášce, která toto právo obcí realizuje, nemůže obstát. Soud se zabýval případnou diskriminační povahou loterijní

vyhlášky. Právní úprava by byla diskriminační, pokud by pro různé subjekty ve stejných situacích zakládala odlišná práva a povinnosti (přímá diskriminace), nebo by na základě zdánlivě neutrálních ustanovení určité subjekty znevýhodňovala bez zdůvodnění legitimním cílem, přičemž prostředky k jeho dosažení by nebyly přiměřené a nezbytné (nepřímá diskriminace). Soud neshledal, že by posuzovaná úprava zakládala jakoukoli diskriminaci. Posuzovaná loterijní vyhláška ve spojení s přílohou zakazuje provoz hracích přístrojů na celém území městské části Brno – Střed. Soud tak neshledal, že by posuzovaná úprava zakládala jakoukoli diskriminaci. Podmínky pro provoz hracích přístrojů jsou stanoveny na území uvedené městské části ve vztahu ke všem subjektům stejně. Soud shledává vhodným rovněž poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č.j. 2 As 230/2017-45, v němž uvedený soud pod bodem 25 uvedl, že: „[ze] znění dotčené obecně závazné vyhlášky plyne, že zastupitelstvo města Brna jejím přijetím využilo svou zákonnou pravomoc a rozhodlo o zákazu provozu loterií a jiných podobných her na území celých, byť vybraných, městských částí. Ty navíc představují podstatnou část celého území statutárního města Brna a jsou přinejmenším srovnatelné, rozlohou i počtem obyvatel, s většími městy v České republice, včetně některých měst krajských. Takové opatření je plně v mezích zákona a žádný subjekt neznevýhodňuje oproti subjektům jiným. Město přistoupilo k plošnému zákazu, jenž u daných městských částí dopadá bez výjimek na všechny současné i potenciální provozovatele a při výkonu své zákonné pravomoci vydat obecně závaznou vyhlášku regulující provoz loterií na jeho území dostalo povinnosti chránit princip rovnosti.“. Uvedené lze vztáhnout i na projednávaný případ, neboť rovněž i v tomto případě se jedná o obecně závaznou vyhlášku statutárního města Brna a konkrétní městská část se rozhodla k plošnému zákazu na celém svém území, a to bez vztahu ke konkrétnímu provozovateli loterií a jiných podobných her. Nadto soud uvádí, že plošným zákazem provozování hazardu v předmětné městské části nedochází k diskriminaci, a nemůže tak docházet ani k omezení hospodářské soutěže mezi jednotlivými provozovateli loterií navzájem.

64. Soud nepovažuje za důvodnou námitku obsaženou v pátém žalobním bodu týkající se nedodržení notifikačního procesu u zákona č. 300/2011 Sb. Otázkou notifikace zákona č. 300/2011 Sb. se detailně zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 22. 7. 2015, č.j. 10 As 62/2015-170 a navazující judikatuře. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí uvedl, že: „[...] obecně závazná vyhláška města Litomyšl č. 1/2014 ob stojí i bez výslovného odkazu na § 50 odst. 4 loterního zákona, dle stěžovatelky neaplikovatelného. Jak totiž konstatoval Ústavní soud v nález týkající se obecně závazné vyhlášky města Františkovy Lázně, pravomoc obcí regulovat hazard na svém území vyvěrá přímo z § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), a není tak dokonce ani vázáno na konkrétní znění zákonného zmocnění v loterním zákoně [nále z dne 7. 9. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 56/10 (N 151/62 SbNU 315; 293/2011 Sb.)]“. Obdobně i v nyní posuzovaném případě není otázka notifikace zákona č. 300/2011 Sb. relevantní, jelikož i v případě, kdy by nebyl tento zákon vynutitelný, by loterijní vyhláška statutárního města Brna obstála na základě § 10 písm. a) obecního zřízení. Duplicita kompetenčních ustanovení v obecním zřízení a zákoně o loteriích nemá ve smyslu zásady, že „nadbytečné neškodí“ (*superfluum non nocet*) hlubší význam.
65. Stejně tak soud neshledal důvodnou námitku obsaženou v šestém žalobním bodu týkající se rozporu § 50 odst. 4 zákona o loteriích s právem Evropské unie, čl. 49 SFEU a judikaturou Soudního dvora Evropské unie. Soud v obecné rovině souhlasí s žalobcem v tom, že vnitrostátní orgány či soudy mají v případě konfliktu mezi unijním právem a právem vnitrostátním povinnost neaplikovat vnitrostátní právo a dát přednost právu unijnímu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Avšak tato povinnost nastává pouze v případě, kdy se projednávaná věc nachází v aplikačním rámci unijního práva. Podle názoru soudu právě projednávaný případ do tohoto rámce nespadá.

66. V aplikačním rámci unijního práva se věc nachází v situaci, ve které je doložen unijní prvek, a to především v případech, kdy dochází k vnitrostátní aplikaci unijního předpisu, kdy vnitrostátní orgán provádí unijní závazek anebo kdy se vnitrostátní orgán dostane do konfliktu s unijním závazkem (k tomu viz stanovisko generálního advokáta ze dne 12. 6. 2012 ve věci *Fransson*, C-617/10, body 25-39). Jelikož regulace loterií a sázek není upravena v žádném přímo aplikovatelném unijním předpise, nemůže právě řešený případ spadat pod prvně uvedenou situaci. V oblasti regulace loterií a sázek neexistuje pro Českou republiku ani žádný jiný unijní závazek, který by musela provádět. Oblast hazardu obecně není vůbec unijním právem regulována a ani zákon o loteriích není předpisem, který by prováděl unijní právo.
67. Zbývá tedy situace, kdy se vnitrostátní orgán dostává do konfliktu s unijním závazkem, ale ani ta v právě projednávaném případě nenastala. Soud v obecné rovině připouští, že základní zásady práva Evropské unie budou použitelné i na oblasti, které právo Evropské unie neupravuje, a to především v případě svobody usazování (čl. 49 SFEU) nebo volného pohybu služeb (čl. 56 SFEU). Avšak tato ustanovení mohou být aktivována pouze v případě, že dotčená osoba tyto ekonomické svobody skutečně realizuje, což pro žalobce neplatí. Žalobce totiž není osobou, která by realizovala svobodu usazování na území jiného členského státu nebo která by využívala svobodu pohybu služeb. Je českou právnickou osobou, která nabízí služby na území České republiky. Žalobce v podané žalobě ani nespécifikoval, jakým konkrétním způsobem by měly být zásady práva Evropské unie porušeny, přičemž existence jakéhokoliv přeshraničního prvku nevyplývá ani z předloženého správního spisu. Jedná se tedy o čistě vnitrostátní situaci regulovanou vnitrostátní právní úpravou. Ta sice může spadat do působnosti ustanovení týkajících se základních ekonomických svobod zaručených unijním právem, avšak „*zpravidla pouze v rozsahu, v němž se použije na situace mající souvislost s obchodem mezi členskými státy*“ (viz rozsudky Soudního dvora Evropské unie ve věcech *Anomar*, C-6/01, bod 39; *Garkalns*, C-470/11, bod 21).
68. Jelikož se daná věc nachází mimo aplikační rámec práva Evropské unie, soud se otázkou namítaného nesouladu § 50 odst. 4 zákona o loteriích s právem Evropské unie nezabýval a námitky obsažené v šestém žalobním bodu nepovažuje za důvodné.
69. Dále soud konstatuje, že žalobce v doplnění žaloby demonstroval v žalobě namítaný rozpor nálezů Ústavního soudu sp. zn. 6/13 s právem Evropské unie i poukazem na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci *C-98/14, Berlington Hungary*. Soud však odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2015, č. j. 10 As 62/2015-170, v němž Nejvyšší správní soud dospěl v typově podobném případě k závěru, že unijní právo není aplikovatelné na čistě vnitrostátní situace podnikání v oblasti provozování výherních hracích přístrojů, jak je uvedeno shora ve vypořádání šestého žalobního bodu. Proto ani základní zásady unijního práva nejsou aplikovatelné na rozhodování správních orgánů podle § 43 loterijního zákona. Soud tak neshledal ani tuto námitku důvodnou.
70. S ohledem na závěry shora uvedené o neexistenci unijního prvku soud ani nepovažuje za důvodné položit Soudnímu dvoru Evropské unie předběžné otázky, jak žalobce navrhoval

v podané žalobě. Soud upozorňuje, že není soudem, jehož povinností by bylo předběžnou otázku položit. Nadto je soud přesvědčen, že odpovědi na žalobcem navržené otázky lze pro danou věc najít ve stávající judikatuře, případně je výklad pravidel jasný, a proto není nutné vyžádat si další výklad. K tomu zdejší soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který v rozhodnutí ze dne 22. 7. 2015, č.j. 10 As 62/2015-170 týkající se obdobné věci uvedl, že: „[j]akékoliv úvahy o neaplikovatelnosti § 50 odst. 4 loterního zákona, včetně úvah o předložení předběžné otázky, se proto stávají v nynější kauze nadbytečné a navýsost akademické.“.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

71. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, bylo vydáno v souladu se zákonem, základními zásadami správního řízení a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takové intenzity, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
72. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.
73. Výrok o nákladech řízení pod bodem III. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, k tomu ale v dané věci nedošlo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. prosince 2019

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.